

den, saa ved man, at naar der kommer en saadan Sandhest, er han paa ulovlig Vej, og saa kan man tilkalde Politiet. Men naar Stenfiskeren skal have Lov til at gaa ind og pille Smaasten, staar Politibetjenten der og kan ikke gøre noget, medmindre det kan bevises, at den paagældende har taget store Sten, og selv om han har Sten i Baaden, kan han sige, han har taget dem paa et andet Sted, hvor der ingen Forbud var. Det er en farlig Ting med disse Smaasten, hvad enten de tages fra Landet eller Vandet. Hvis det er Meningen, saaledes som det ærede 4de kongevalgte Medlem (Steffensen) troede, at Fiskerne havde Lov til at komme op paa det tørre Land og pille Smaasten, saa er Ævret temmelig meget opgivet der, og hvis de skulde have Lov til paa det vaade at optage Smaasten, tror jeg Loven bliver temmelig forhindret fra at virke, som den skulde.

la Cour: Jeg er ikke i Tvivl om, at denne Tilladelse til Optagning af Smaasten fra Forstranden vil bidrage ganske væsentligt til at svække Forslagets Virkninger. Der er nemlig mange Steder, hvor hele Forstranden bogstavelig kun bestaar af Smaasten, men som ved Hjælp af det mellem dem værende Grus er pakket fast, saa at det hele omtrent danner, jeg kan næsten sige et Cementlag, og jeg tror, der vil være stor Fare ved at give Tilladelsen, idet jeg, ligesom den ærede sidste Taler mener, at Stenfiskerne kunne komme ind og bruge det som et Paaskud til ogsaa at tage de store Sten. Men jeg tror ligefrem ogsaa, at det er skadeligt at berøve Forstranden disse Smaasten. — Hvad angaar Ejendomsretten, kan jeg kun stærkt pointere, at en Mand maa jo have Ejendomsret til, hvor Vandet begynder, hvilket han jo har efter den nugældende Ret. Jeg kan ikke indse, det er nogen absolut Nødvendighed, at han skal give Afkald paa Raadigheden over sin Ejendom for at faa Forbudet givet en videre Udstrækning ud efter, og i alt Fald bør det være vedkommende Synsmænd, saafremt vi blive staaende ved dem, som maa bedømme, om det virkelig kan gøre Skade, at Ejeren tager Materiale fra sin Strandbred. De maa altsaa afgøre, om han maa have fuldstændig Afbenyttelse af sin Strandbred, eller om der skal være en Indskrænkning deri. Men naar Lovforslaget siger, han skal underkaste sig saadant, synes jeg, vi gribe for nær ind i Ejendomsretten. Jeg paa-pegede dette før ved at henvise til Lerklinten, der styrter ned, hvad for øvrigt

ikke er saa sjældent, som den ærede sidste Taler mente. Jeg har hyppig set ved vore Kyster, at Lerklinten styrte ned og tage baade Sten og Træer med ned i Havstokken; ja, jeg har endogsaa hørt, at selv Bygninger ere styrtede ned. Det vilde dog saa være urimeligt, om det, som har været Lodsejerens Ejendom, fordi det ved Bølgeslaget er kastet ned paa Forstranden, pludselig skulde blive berøvet ham. Jeg kan ikke se rettere, end at Ejendomsretten maa for Ejeren Vedkommende gaa til, hvor Vandet begynder, og at det kun i det Tilfælde, at Synsmændene virkelig skulde skønne, at der var nogen Fare ved at borttage Materiale fra den ubevoksede Strandbred, kan paalægges vedkommende at lade det blive liggende, som er kommet derned. Jeg ser i saa Henseende lidt anderledes paa Sagen end den sidste ærede Taler.

Formanden: Det ærede 6te Medlem for 1ste Kreds har Ordet for en kort Bemærkning.

Oct. Hansen: Det ærede Medlem, der nu satte sig, synes at have overset, at der ifølge § 1 jo kan gives Ejeren Tilladelse til at borttage disse Ting fra den tørre Kyst til hans eget private Brug i saa stor Mængde, han selv har Brug for. Hvad han blot ikke maa gøre, er, at drive en Geschæft dermed, han maa ikke samle sammen og sælge bort; men det, som han har Ejendomsret til, kan han naturligvis tage igen, og man mister naturligvis ikke sin Ejendomsret, fordi et Hus eller en stor Sten glider ned paa Forstranden fra en Skrænt, det har man Lov til at tage igen til Trods for dette Forbud. Det er der ikke mindste Tvivl om. Det, jeg navnlig ønskede at sige et Par Ord om, var den Tanke, som det ærede Medlem udkastede, og som ogsaa er kommen frem i det andet Ting, nemlig at man jo kunde lade Synsmændene afgøre, om Ejeren skal være forhindret i at borttage Ting fra sin Kyst. Det skulde der ved hvert Forbud, naar der blev nedlagt et saadant, særlig skønnes over; men dertil er der blevet sagt i det andet Ting, at saa maa man frygte for, at Synsmændene ville være komplaisante over for Ejeren, at de ville tillade ham at tage saa meget han vil fra sin egen Strandbred, hvorimod Stenfiskerne og andre ikke skulde have Lov dertil, og jeg tror, at den Fare, efter den Erfaring man har haft i den sidste Menneskealder, ikke er saa ganske fjern. Det, jeg fastholder, er, at skal